

ikke udfinde, hvo der er den virkelige Eier, og siger man alligevel, at den skal være Eier deraf, paa hvis Grund det er skudt, saa siger man med det samme Noget, som man aldeles ikke har Ret til at sige, dersom man, som sagt, vil paastaae, at der kan være en Eiendomsret til Vildt, der ikke er skudt. Derfor have vi ikke kunnet tiltræde et saadant Forslag; thi det vilde let gaae udenfor, hvad vi ansee for det eneste Rigtige.

Den ærede Minister gjorde opmærksom paa, at om det end kunde antages, at Godseierne nok vilde erindre at indføre den Bestemmelse i de Fæstecontracter, de udstedte, at Fæsterne ikke skulde have Jagtret, saa var der ogsaa Andre end Godseierne, som kunde fæste Gaarde ud, og disse kunde maaskee glemme det, eller ikke bryde sig om at stille en saadan Clausul. Det er nu vistnok meget takværdigt, at den ærede Minister deri synes at have indrømmet, at der fra Godseiernes Side er nogen større Opmærksomhed tilstede og større Ovelse i at tilegne sig alle de mulige Fordele, de paa nogen Maade kunne komme til at tilegne sig, end der er hos Andre, og forsaavidt skal jeg gjerne tage dette til Indtægt. Det er imidlertid kun Enkelte, som kunne komme til at bortfæste Gaarde, uden at være Godseiere, naaget jeg egentlig troer, at Enhver, der er Eier af en Fæstegaard, i en vis Henseende ogsaa kan siges at være Godseier; men selv disse Enkelte troer jeg dog virkelig ogsaa vilde lægge saa noie Mærke til de Love, der komme ud, at en saadan Lovbestemmelse som denne ikke vil undgaae Nogensomhelst, der har en Gaard at fæste ud, saa at han nok vil huske at reservere sig Jagtretten, forsaavidt han ingen Afgift betinger sig, for at give Slip paa den.

Der er en Skræmsel, man ved alle Leiligheder opstiller, saasnart der er Tale om Fæstere, idet man siger: gaa ikke ind paa det, thi det bidrager til at Huse bortleies istedetfor at bortfæstes; jeg mindes ikke een Sag, hvor vi have talt om Fæste, uden at denne Skræmsel er stillet op; men jeg troer virkelig ikke, at den har det Mindste at betyde for hvem der kjender til Forholdene; thi de Godseiere, der ere tilbøjelige til at leie ud, have allerede gjort det for mange Aar siden, og Huusmands-

anordningen, som vi kalde den, af 1848 har ikke lidet bidraget dertil ved de Arbejdscontracter, den tillader at oprette for et Aar ad Gangen mod Huusleie. Men efterat det er sagt, tør jeg paastaae, at vi ikke kunne udgive nogen somhelst Lov, der gjør Skjelnemærke mellem Fæste og Leie, som i den Retning vil senere have nogen videre Indflydelse; thi de, som ikke hidtil, levede af deres egen større Fordeel og Interesse, ere gaaede over til at udstede Leiebrevne istedetfor Fæstebrevne, de gjøre det saamæn ikke for en Smule Jagtretts Skyld, og de, som allerede have gjort det, de have gjort det, og paa dem vil denne Lov ikke have nogen Indflydelse. — Den ærede Minister roste os for Skaansomhed mod de bestaaende Contracter, men den Roes kan jeg virkelig slet ikke modtage, vi fortjene den ikke; thi vi foreslaae udtrykkeligt, p r i n c i p a l i t e r at alle Brugere skulle have Ret til at jage og fælde Vildt, og vi sige dernæst: forkaster det ærede Thing dette, saa foreslaae vi, for dog at faae Vildt, at Arvefæsterne og Livsfæsterne skulle have denne Ret; bliver eet af disse to Forslag antaget, saa omstødes jo i dette Punkt de forffjellige bestaaende Contracter, og vi indskrænke os kun til at foreslaae en Bestemmelse for Fremtiden, forsaavidt disse to første Forslag ikke vedtages. Det er altsaa kun nødvendigt, at vi indskrænke os til at foreslaae Noget for Fremtiden, og det fortjene vi saaledes ingen Roes for.

Den ærede Ste kjøbenhavnske Rigsdagsmand (Mourier) stillede i Begyndelsen af sit Foredrag den Optring, at vi Forslagsstillere skulde have anerkjendt, at det ikke gif an, at give alle Brugere Ret til Afsløsning af Jagtretten. Det er nu en Indrømmelse, vi paa ingen mulig Maade have gjort, derimod maa jeg ligefrem protestere. Bort Forslag gaaer vel kun ud paa, at denne Ret skal tilkomme Livsfæstere og andre Livsvarige Brugere; men vi have meget ofte været i det Tilfælde, at maatte foreslaae noget mindre end vi egentlig ønskede, og ansaae for rigtigt, for muligen dog at sætte det igjennem; vi kunne aldrig stille vore Principer fuldkommen skarpt frem med nogetsomhelst Haab om at faae dem antagne her i Thinget.